

KOŹŁĘCY (8) ai

-ź- (6), -z- (2).

o jasne.

sg m G koźłęc(e)go (1). ◇ f A koźłęcą (1) ◇ n N koźłęc(e) (1). ◇ A koźłęc(e) (1). ◇ pl G koźłęcz (1). ◇ A subst koźłęc(e) (1). ◇ If koźłęc(e)mi (1). ◇ L koźłęcz (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w.

Przymiotnik od „koźlę” ‘młody kozieł lub młoda koza’; pochodzący od koźłęcia, będący częścią koźłęcia (8) : wezmi łoku tego mieliączka/ oleyku rożanego/ łoiu ieleniego/ łoiu kozięczego [lege: koźłęcego; lekcja: kozięczego mniej prawdopodobna]/ dragantu/ gumi FalZioł I 71c; A gdy sie obawał oycá w obaczeniu/ obśzyłá mu Rebeká mátká ręce koźłęcemi łkorámi [pelliculas haedorum Vulg Gen 27/16]/ iáko były v Ezau kołmáte/ w innych rzeczach był podobny Ezau BielKron 14; Popiół s kości bydłá młodégo/ iáko iágnięcych/ koźłęcz (1)/ ćielęcych/ gdy go ná ránę wśzeláką łypie/ chočia iednégo s tych/ czyście łye pod nim goi. SienLek 146v, 6v, 47, 107v, 111; ReszList 150.

a. [W funkcji rzeczownika: »koźłęce« = rodzaj czynszu od posiadanych kóz: Koźłęce. – Kto kozy ma, powinien dać na Wielką Noc koźlę 1. LustrKrac I 158; Koźłęcego płaci wszytka gromada mc. O/3/9 LustrSand 30, 30, 31, 32, 33 [2 r.], 43, 45, 69.]

Cf **KOZIELKOWY**

TZ